20/08/2020

Πάρε τον σταυρό σου κι άσε τους αδελφούς σου ήσυχους

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Δεν είναι ρόλος της Εκκλησίας να δημιουργεί ενοχές στους ανθρώπους και να τους εκφοβίζει με τιμωρίες. Η Εκκλησία ελευθερώνει τους ανθρώπους από τον φόβο προσφέροντας την εν Χριστώ χαρά. Η εμμονή κάποιων “εκκλησιαστικών ανθρώπων” να προβάλουν τον φόβο της αμαρτίας δεν οδηγεί τους ανθρώπους μακρυά από την αμαρτία. Αντιθέτως τους οδηγεί σε μια ενοχική προσέγγιση της ίδιας της ζωής, η οποία -να μου επιτραπεί να πω- είναι μια ύβρις προς τον Θεό. Ο Θεός μας, μας έδωσε την ζωή για να την χαρούμε μαζί Του και όχι να την ευνουχίσουμε στο βωμό του ηθικισμού και καθωσπρεπισμού που θεοποιούνται μέσα στην θρησκοληψία κάποιων “ευσεβών” κάνοντας τους ανθρώπους κομπλεξικούς.

——————————

Η Εκκλησία ελευθερώνει τους βασανισμένους από την απελπισία τους, θεραπεύει τους πληγωμένους, αγκαλιάζει τους πονεμένους...όχι βεβαίως κάνοντας υποχωρήσεις σε θέματα πίστεως αλλά έχοντας πνεύμα συγχώρεσης και

συγκατάβασης. Η Εκκλησία φυσικά και δεν αμνηστεύει την αμαρτία αλλά αγκαλιάζει τον αμαρτωλό όταν αυτός αποφασίσει να μετανοήσει. Ακόμα όμως κι αν δεν μετανοήσει η Εκκλησία δεν τον αποπαίρνει, δεν του κλείνει την πόρτα, δεν τον βλέπει απαξιωτικά αλλά του χαμογελά με βλέμμα πράο και ήρεμο, προτρέποντάς τον -χωρίς να βιάζει την ελευθερία του- να έρθει στο χώρο Της και να δει περί τίνος πρόκειται, “έρχου και είδε”.

——————————

Δυστυχώς κάποιοι άνθρωποι χρησιμοποιώντας το όνομα του Χριστού και της Εκκλησία Του, ελέγχουν αδιάκριτα, απειλούν, απορρίπτουν, αναθεματίζουν και υβρίζουν τον οποιονδήποτε προσβάλει την ηθική τους, τις αξίες τους, τον δικό τους τρόπο ζωής. Ο Θεός όμως δεν απορρίπτει κανέναν, δεν υβρίζει κανέναν, δεν απειλεί κανέναν. Εάν ο Θεός λοιπόν ανέχεται, υπομένει, συγχωρεί και αγαπά τους πάντες, ποιοι είμαστε εμείς που σηκώνουμε το δαχτυλάκι μας και το κουνάμε επιδεικτικά προς τους άλλους;

——————————

Πρέπει να καταλάβουμε ότι η Εκκλησία δεν μας προσφέρει όπλα μάχης για να νικήσουμε τους άλλους, αλλά τα μέσα συμφιλίωσης με τους άλλους.

——————————

Πολλές φορές χρησιμοποιείται ο Χριστός και η Εκκλησία Του για να αμνηστευθεί η εμπάθεια πολλών χριστιανών και να “εκκλησιαστικοποιηθούν” τα κόμπλεξ τους, τα οποία προέρχονται από την “νομοκανονική” ζωή τους και όχι από την πνευματική τους προκοπή.

——————————

Το μεγαλύτερο δυστύχημα είναι να ζεις μέσα στην Εκκλησία και να μένεις ανυποψίαστος γιατί βρίσκεσαι μέσα στην Εκκλησία, τι σου προσφέρει η Εκκλησία και τι είναι η Εκκλησία. Εάν δεν καταλάβουμε ότι η Εκκλησία προσφέρει την εν Χριστώ ζωή τότε πάντα θα παραμένουμε άγευστοι της χαράς και της ειρήνης που προσφέρει ο Χριστός.

——————————

Πολλές φορές νιώθω ότι οι χριστιανοί δεν πιστεύουν στον Χριστό. Διότι εάν πίστευαν στον Χριστό θα ξέρανε τον βίο Του. Κι αν ξέρανε τον βίο Του θα προσπαθούσαν να Τον μιμηθούν! Διότι το να πιστεύω στον Χριστό αλλά να σκέφτομαι και να πράττω αντίθετα με το δικό Του παράδειγμα σημαίνει ότι κάτι δεν πάει καλά μαζί μου. Και δεν εννοώ κάποιο σφάλμα που θα κάνουμε, κάποια παρεκτροπή μας, κάποια αμαρτία μας. Εννοώ την στάση ζωή κάποιων χριστιανών που είναι έτοιμοι να σταυρώσουν τους άλλους, να ελέγξουν τους άλλους, να κατακρίνουν τους άλλους -άκουσον, άκουσον- στο όνομα του Χριστού!

——————————

Ακούω και διαβάζω συνεχώς για την πνευματική εξαθλίωση της κοινωνίας, για την

απουσία ήθους και αξιών…
Να σας πω την αλήθεια; Δεν μου κάνει εντύπωση, ούτε με απασχολεί. Αυτό που με προβληματίζει είναι ότι οι άνθρωποι (οι χριστιανοί) ανησυχούν για τον ξεπεσμό της κοινωνίας και δεν αγωνιούν καθόλου για την απουσία του Χριστού από την ζωή τους. Ανησυχούν οι χριστιανοί για χίλια δυο πράγματα, ασχολούνται με ποιον τρόπο θα συντρίψουν τους "εχθρούς" της Εκκλησίας και ούτε μια φορά στη ζωή τους δεν είχανε καθαρή εξομολόγηση (όχι συζήτηση των προβλημάτων τους, αλλά ομολογία της αθλιότητός τους, της εμπάθειάς τους, της σαρκικότητός του, της υποκρισίας τους, της αδιαλλαξίας τους, του εγωισμού τους…) και ακριβώς γι'αυτό προσπαθούν παντού να υποδείξουν τα λάθη των άλλων, να εφεύρουν εχθρούς εκεί που δεν υπάρχουν και γενικά να βλέπουν πάντα το κακό, να μένουν σ'αυτό και να προσπαθούν να το νικήσουν· αντί να προσπαθούν να καλλιεργούν το καλό.
——————————
Εγώ πάντως δεν ψάχνω ήθος και αξίες στην κοινωνία μας, ούτε είναι αυτό -νομίζω- το ζητούμενο σε μια κοινωνία.
Αυτό που χρειάζεται η κοινωνία μας είναι ο Χριστός. Αυτό που χρειάζεται είναι μετάνοια και ταπείνωση. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι η Χάρις του Θεού που δεν έρχεται με "κραυγές αγωνίας", αλλά με προσωπικό φιλότιμο αγώνα, με προσευχή και νηστεία, με σιωπή και συγκατάβαση, με υπομονή, συγχωρετικότητα, απλότητα και κυρίως με Μυστηριακή ζωή.
——————————
Αγίους χρειαζόμαστε. Να γίνουμε Άγιοι. Εσύ και εγώ και όλοι μας. Και τότε και η κοινωνία μας θα αλλοιωθεί. Φτάνει πια…ας πάψουμε να ρίχνουμε τις ευθύνες στους άλλους και ας αναλάβουμε τις δικές μας. Διότι όλοι μας ευθυνόμαστε για αυτό το χάλι. Και ευθυνόμαστε γιατί δεν έχουμε κέντρο της ζωής μας τον Χριστό, όχι ως κοινωνία, αλλά ως πρόσωπα που ζούνε σ'αυτήν την κοινωνία.
Ρώτα ειλικρινά τον εαυτό σου χριστιανέ: Γνώρισες τον Χριστό; Έχεις αίσθηση της παρουσίας Του; Μιμείσαι τον Χριστό στην ζωή σου; Ζεις με υπακοή στην Εκκλησία Του, ή μήπως την χρησιμοποιείς για να εκφράζεις και να επικυρώνεις τις δικές σου ιδέες και αντιλήψεις;
——————————
Άσε στην άκρη τον θυμό, την "ιερή" οργή σου, την λύπη που αισθάνεσαι για το μέλλον, για την κοινωνία κτλ. και πιάσε το κομποσχοίνι σου και πες με όλη σου την καρδιά, με όλη σου την διάνοια, με όλη σου την ψυχή "Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλό"…"Ναι, εμένα ελέησε Κύριε, τον εμπαθή και κακό, τον ταλαίπωρο και αμαρτωλό που νομίζω ότι μόνο οι άλλοι φταίνε και όχι εγώ….Ναι Κύριε εμένα φώτισε και δωσ' μου ταπείνωση, να συντρίψω το εγώ μου, να μην φοβάμαι μήπως πούνε κάτι κακό για μένα, να μην ζω πλέον για το "καθαρό μου κούτελο" αλλά να ζω για Σένα και τον πλησίον μου…Ναι Κύριε, δώσε μου δύναμη

να σταυρώνομαι για τους άλλους, για τον/την σύζυγό μου, για τα παιδιά μου, για τους φίλους μου, για τους συναδέλφους μου, για τους εχθρούς μου, για τους ασεβείς, για τους βλάσφημους, για τους σταυρωτές Σου (όπως έκανες κι Εσύ), για το κάθε επίγειο πλάσμα. Ναι Κύριε, ελέησέ με γιατί φταίω. Φταίω διότι αντί να κλαίω για μένα κάθομαι και ψευτοκλαίω για τους άλλους. Λυπάμαι δήθεν για το κατάντημα των άλλων ενώ θα έπρεπε να θρηνώ για μένα, για την άγευστη, άχαρη και κομπλεξική ζωή μου. Ναι Κύριε ελέησέ με γιατί δεν χαίρομαι την ζωή που μου προσφέρεις και κάθομαι μιζεριάζω και μένω στο ένα "κακό" που υπάρχει δείχνοντας την αχαριστία μου για τα τόσα καλά που μας χαρίζει η φιλανθρωπία Σου...".

——————————

Τα νιώθεις όμως αυτά καλέ μου άνθρωπε για να τα πεις στον Χριστό; Έλεγξε τον εαυτό σου. Δες το βάθος της καρδιάς σου. Προσπάθησε επιτέλους να βρεις τον Χριστό και όχι την δικαίωση για τις επιλογές της ζωής σου. Άσε τους άλλους και ασχολήσου με εσένα. Τότε κάτι καλό θα προσφέρεις στον κόσμο...τότε κι εσύ θα βάλεις ένα ακόμα μικρό λιθαράκι -όπως οι Άγιοι της Εκκλησίας μας- στο να γίνει η γη ετούτη ουρανός.

——————————

Πάρε καλέ μου άνθρωπε τον σταυρό σου, κι άσε τους αδελφούς σου ήσυχους.
Εάν θέλεις πραγματικά να βοηθήσεις τους άλλους...άγιασε εσύ.

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος